

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.873/2010/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Harsányi és Gadus Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Gadus Csaba ügyvéd, címe) által képviselt I.rendű felperes neve sz.-i (címe) lakos I. rendű és II.rendű felperes neve m.-i (címe) lakos II. rendű felpereseknek - a Dr. Czikray Tamás ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen közgyűlési határozat megsemmisítése iránt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 21.P.22.432/2010/5. számú ítélete ellen az alperes által 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja.

Mellőzi az alperes kötelezését perköltség fizetésére a felperesek részére, és kötelezi a felpereseket, hogy személyenként fizessenek meg az alperesnek 75 000 (Hetvenötezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, és térítsenek meg az államnak külön felhívásra személyenként 36 000 (Harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperesek az alperes tagjai voltak.

2007. január 12-én mindketten vadásztak a vadásztársaság területén, de eltérő helyen. A vadászati naplóba történt beírás szerint 15 órától 17 óra 30 percre tartott a vadászat. Az I. rendű felperes bejegyezte, hogy „sebzés, reggel utánkeresés, utánkeresés eredménytelen”.

2007. január 13-án a felperesek 6 óra 30 perckor kezdték meg a vadászatot, de a naplóbeírás szerint a sebzett vadat nem találták meg.

2007. január 13-án **T. I.** telefonon jelezte a vadásztársaság vadászmesterének, **F. E.**-nek, hogy kispuska lövéseket hall az **A.**-tanya feletti akácosból. A vadászmester és **S. J.**

vadásztársasági tag a megjelölt helyhez tartva az I. rendű felperes által állított magasles környékén szemlét tartottak, a les melletti szórón vért, majd onnan kivezető erős „vércsapát” fedeztek fel. A nyomokat követve megtalálták a lelőtt vad utolsó fekvését, majd onnan 10 méterre a szabályosan, szakszerűen kiszigerelt belsőségeket. Találkoztak a **T. I.** házaspárral, akik a helyszínt megszemlélték, majd valamennyien felkeresték **J. I.** vadásztársasági tagot, akinek beszámoltak a tapasztaltakról. Áthívták **Sz. Gy.**-t, aki **F. E.**, **S. J.** és **J. I.** előtt elismerte, hogy a lelőtt vadat eltulajdonították úgy, hogy a fele húst II. rendű felperes vitte el. Erről a jelenlévők jegyzőkönyvet készítettek, amelyet **Sz. Gy.** kivételével valamennyien aláírtak.

A vadászmaster az eseményekről tájékoztatta a vadásztársaság elnökét, aki 2007. január 15-én a felperesekkel szemben a szabálytalan vadászat miatt elrendelte a fegyelmi eljárást. Az erről szóló, a vadásztársaság fegyelmi- és etikai bizottsága elnökének írt levelében megjegyezte, hogy „**Sz. Gy.** január 13-án, szombaton felhívott telefonon **T.-n** 13 óra körül, ahol vadászatot vettem részt és elmondta, hogy nagy butaságot csinált, mert lőtt egy disznót, de a lövést nem írta be, úgy vitte el.”

2007. január 15-én a vadásztársaság elnöke a rendőrségen is feljelentést tett ismeretlen tettes ellen 1 darab 50 kg súlyú, 50 000 Ft tenyészértékű vaddisznó eltulajdonítása miatt.

A vadásztársaság fegyelmi- és etikai bizottsága 2007. február 3-ra tűzte ki a fegyelmi tárgyalást. Az ekkor készült jegyzőkönyv szerint az eljárás alá vontak jogi képviselőjükkel - aki a perbeli képviseletüket is ellátja - együtt megjelentek és kifogásolták, hogy a fegyelmi- és etikai bizottság tagja **J. I.**, aki tanú is az ügyben. Erre tekintettel a bizottság február 23-ára halasztotta az ügy tárgyalását. Az eljárás alá vontak képviselője indítványozta **T. I.** tanúkenti meghallgatását.

Február 23-án a háromtagú fegyelmi- és etikai bizottságnak már nem volt tagja **J. I.**, azonban a felperesek előzetesen bejelentették, hogy a fegyelmi tárgyaláson nem tudnak részt venni, mert ugyanezen időpontban a szabálysértési ügyben kell megjelenniük a hatóság előtt. A február 23-án történekről jegyzőkönyvet a fegyelmi- és etikai bizottság nem készített.

Az új fegyelmi tárgyalás 2007. március 17-ére volt kitűzve, erről az eljárás alá vontak március 10-én kaptak értesítést. Ők tájékoztatták jogi képviselőjüket, aki március 15-én telefonon beszélt a fegyelmi- és etikai bizottság elnökével, sérelmezte, hogy a meghallgatást a bizottság munkaszüneti napra tűzte ki, s őt sem írásban, sem szóban nem értesítették.

Március 17-én a fegyelmi- és etikai bizottság ülésén készült jegyzőkönyv szerint az eljárás alá vontak mellett jelen volt **F. E.**, **S. J.**, **J. I.** tanú és a testület rendelkezésére állt valamennyiük rendőrségen tett vallomásáról készült jegyzőkönyv, melyeket az elnök ismertetett. A jelenlévők az azokban írtakat kiegészíteni nem kívánták.

A fegyelmi- és etikai bizottság szám nélküli határozataival az I. és II. rendű felperest is kizárás fegyelmi büntetéssel sújtotta. A határozatok indokolása szerint az eljárás alá vontak

tagadásával szemben a fegyelmi- és etikai bizottság a 2007. január 13-i keltezésű jegyzőkönyvben foglaltak, a rendőrségi jegyzőkönyvekben írtak és a vadásztársaság elnökének feljegyzése alapján bizonyítottanak találta, hogy **Sz. Gy.** és II.rendű felperes elkövették a vadlopást. Az I. rendű felperes esetében súlyosbító körülményként vette figyelembe azt, hogy már volt fegyelmi büntetése, szabálytalanul állította fel a vadlest, az elejtett vadat nem látta el a rendelkezésére álló azonosító jellel, az elejtés tényét nem vezette be az egyéni lőjegyzékbe és a január 13-án folytatott vadászat során a vadászati naplóba nem vezette be a vadászat várható befejezését. A II. rendű felperes esetében súlyosbító körülményként értékelte, hogy vele szemben is szabtak már ki fegyelmi büntetést és azt a tény is, hogy a 2006-2007. vadászati évben még nem vitte el a neki járó kompetenciát, így az elejtett vaddisznót legálisan is elvihette volna, valamint azt, hogy január 13-án folytatott vadászat során a vadászati naplóba nem vezette be a vadászat várható befejezésének időpontját.

Az eljárás alá vontak az elsőfokú fegyelmi határozattal szemben fellebbezést nyújtottak be jogi képviselőjük útján.

A vadásztársaság közgyűlése, mint másodfokú fegyelmi szerv, 2007. április 28-án hozott 3/2007. (IV. 28.) számú határozatában az I. rendű felperest, 4/2007. (IV. 28.) számú határozatában a II. rendű felperest a vadásztársaság tagjai sorából kizárta.

Időközben a vadásztársaság elnökének feljelentése alapján indult szabálysértési eljárásban E. Város Önkormányzat Jegyzője, mint szabálysértési hatóság 2008. április 7-én kelt szabálysértési határozatával a felpereseket egyenként 15 000 Ft bírsággal sújtotta.

A Kazincbarcikai Városi Bíróság Szk.575/2008/2. számú tárgyalás mellőzésével hozott határozatával a szabálysértési határozatot hatályában fenntartotta.

A Kazincbarcikai Városi Bíróság Sz.653/2008/20. számú, 2009. június 12-én kelt határozatával a fent említett két határozatot hatályon kívül helyezte és az eljárást megszüntette, azzal az indokolással, hogy a cselekmény elkövetésétől számított 2 év eltelt, így szabálysértési felelősségre vonásnak nincsen helye.

A jogerős határozattal szemben az ügyészség perújítási kérelmet terjesztett elő.

A Kazincbarcikai Városi Bíróság Szpi.1058/2009/4. számú, 2009. december 1-jén kelt határozatával a Kazincbarcikai Városi Bíróság 653/2008. számú határozatát hatályon kívül helyezte és az iratokat a Kazincbarcikai Városi Ügyészséghez tette át azzal az indokolással, hogy lopás vétsége látszik elkövetettnek, amely közvérdra üldözendő cselekmény.

A Kazincbarcikai Városi Bíróság 5.Bny.6/2010. számú, 2010. február 25-én kelt határozatával a nyomozás folytatására tett indítványt elutasította.

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2010. május 26-án kelt Bnyf.109/2010/2. számú határozatával a nyomozás folytatását rendelte el.

A Kazincbarcikai Városi Ügyészség B.150/2007/6. számú, 2010. július 23-án kelt határozatával a nyomozást megszüntette. A határozat indokolásában kifejtette, hogy nem állapítható meg, hogy a bűncselekményt a gyanúsítottak követték el és 2007. február 23. óta nyomozati cselekmény sem történt, azaz a büntethetőség elévült.

E határozattal szemben benyújtott panasz elbírálása során a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Főügyészség Nf.1687/2007/7/I. számú, 2010. augusztus 31-én kelt határozatával a megpanaszolt határozatot módosította azzal, hogy a nyomozást a Be. 190. § (1) bekezdés

e) pontja második fordulata alapján elévülés miatt tekintette megszüntetettnek. A határozat indokolásában egyebek mellett rögzítette, hogy „Az elsőfokú ügyészség álláspontjával szemben a lopási cselekményt a gyanúsítottak terhére bizonyíthatónak tartom az ügyben.”

A felperesek határidőn belül előterjesztett keresetükben kérték a vadásztársaság közgyűlési határozatainak megsemmisítését. Álláspontjuk szerint a fegyelmi- és etikai bizottság megsértette a fegyelmi szabályzat (a továbbiakban: FSz) eljárásjogi szabályait, mert a 2007. februári fegyelmi bizottsági tárgyalásról jegyzőkönyvet nem vettek fel, a március 17-i fegyelmi tárgyalás jegyzőkönyvét sem a tanúkkal, sem az eljárás alá vontakkal nem írták alá, e tárgyalásra az eljárás alá vontakat az FSz-ben írt 8 nap helyett csak 7 nappal korábban értesítették, jogi képviselőjüket nem idézték meg, s nem idézték meg az általuk tanúként meghallgatni kért **T. I.-t** sem. Ezen eljárásjogi szabálysértések mellett érdemben is megalapozatlan határozatok születtek, mert nem nyert bizonyítást, hogy a felperesek a vadlopást elkövették volna.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, nem vitatta, hogy eljárási szabálysértések történtek a fegyelmi eljárás során, azokat azonban lényegtelennek ítélte, s álláspontja szerint azok az érdemi döntés meghozatalára nem voltak hatással. Álláspontja szerint a fegyelmi határozatok ténybelileg megalapozottak.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a vadásztársaság 3/2007., illetve 4/2007. számú taggyűlési határozatait megsemmisítette, kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek személyenként 33 500 Ft, 2 500 Ft általános forgalmi adót tartalmazó perköltséget. A határozata indokolásában kifejtette, hogy a felperesek bűnösségét csak büntető bíróság mondhatná ki, nyomozóhatóság nem, s miután az eljárás elévülés folytán megszűnt, a felperesek terhére a vadlopás szabálysértését nem állapították meg. Az alperes ugyan hivatkozott a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Főügyészség Nf.1687/2007/7/I. számú határozatára, amely előadása szerint megállapította, hogy a lopási cselekményt a gyanúsítottak követték el, ám e határozatot nem csatolta be. A keresetlevélben a felperesek által megjelölt eljárási szabálysértések megtörténtét megállapítva rámutatott, hogy azok miatt a vadásztársaság taggyűlési határozatai eljárásjogilag is szabálysértőek, azt meghaladóan ténybelileg is megalapozatlanok, ezért azokat az egyesülési jogról szóló 1989. évi II. törvény 10. §-a értelmében megsemmisítette.

Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte a megyei bíróság határozatának megváltoztatását, és a kereset elutasítását, a felperesek költségben való marasztalását. Becsatolta a szabálysértési eljárást lezáró ügyészségi határozatot és kifejtette, hogy az, mint közokirat bizonyítja a vadlopás felperesek általi elkövetésének tényét. Ismételten hangsúlyozta, hogy az általa sem vitatott eljárási szabálysértések nem hatottak ki az ügy érdemi elbírálására.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes költségben való marasztalását kérték. Hangsúlyozták, hogy bűnösséget csak büntető bíróság mondhat ki, erre az adott esetben nem került sor, a velük szemben hozott

határozatok ténybelileg megalapozatlanok, eljárási hibák miatt is törvénysértőek, ezért indokolt megsemmisítésük.

A fellebbezés alapos.

A vadásztársaság, mint társadalmi szervezet, önkormányzattal rendelkező közösség, amely maga határozza meg működésének szabályait és a szabályok megsértésének következményeit. Maga dönt arról, hogy mely magatartásokat, mulasztásokat minősít fegyelmi vétségnek, ezek megvalósulása esetén indít-e az arra feljogosított fegyelmi eljárást, s a megfelelő szerv milyen szankciót alkalmaz. Bírósági úton történő beavatkozásra csak akkor van lehetőség, ha a társadalmi szervezet tevékenysége kifejezetten jogszabályi rendelkezésbe ütközik. Az egységes bírói gyakorlat szerint törvénysértésként értékelendő az is, ha a keresettel támadott határozat a társadalmi szervezet alapszabályát, illetőleg fegyelmi szabályzatát sérti. A bíróság a keresettel támadott határozat felülvizsgálata során kötve van a fegyelmi eljárás tárgyává tett tényálláshoz, köteles tiszteletben tartani az önkormányzati elven alapuló működés tényét.

Helytállóan utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a fegyelmi eljárás során a társadalmi szervezet a fegyelmi szabályzat előírásaihoz kötve van (BH. 1991. évi 124. jogeset).

Ez azonban azt is jelenti, hogy a fegyelmi eljárást sem a bírósági, sem a szabálysértési eljárás nem helyettesítheti, legfeljebb - mint a perbeli esetben is történt - az ott keletkezett iratok felhasználására van lehetőség, de a fegyelmi eljárást a társadalmi szervezet alapszabályában erre kijelölt szerveknek kell lefolytatni, a fegyelmi vétség elkövetéséről nekik kell döntést hozni.

A felperesek által sérelmezett eljárásjogi szabálysértésekkel kapcsolatban az ítélet tábla osztja a Legfelsőbb Bíróság eseti döntéseiben (BH. 1997. évi 366. jogeset, KGD 2009. évi 238. jogeset) kifejtett azon álláspontját, hogy a kisebb jelentőségű eljárási szabálysértések figyelmen kívül hagyhatók, ha azok az érdemi döntésre nem voltak befolyással.

Az FSz 12. § 1. pontja szerint az eljárás alá vontat a fegyelmi tárgyalásról legalább 8 nappal korábban értesíteni kell. A felperesek a március 17-i tárgyalásról az értesítést március 10-én kapták meg, ám ez az egy napos eltérés lényeges szabálysértésnek nem tekinthető. A 8 nap nyilvánvalóan a felkészülési időt van hivatva biztosítani, de adott esetben a felperesek már februárban tudomást szereztek az ellenük indított eljárásról, ugyanis a március 17-i időpont már a harmadik tárgyalás időpontja volt az ügyben.

A felperesek érvelésével szemben a február 3-i tárgyalásról készült jegyzőkönyv (a 6. sorszámú beadvány mellékleteként csatolt „barna füzet”), míg a február 23-i eseményeket valóban nem rögzítették, ám e napon a felperesek előadása szerint sem történt semmilyen, az eljárás kimenetelét befolyásoló esemény.

A március 17-i fegyelmi bizottsági tárgyaláson történeteket a fegyelmi- és etikai bizottság jegyzőkönyvben rögzítette (a kézzel írott jegyzőkönyv a „barna füzetben” található), azt az

eljárás alá vontak és a meghallgatott tanúk is aláírták az FSz 14. § 3. pontjának megfelelően.

Az FSz 12. § 2. pontja értelmében a fegyelmi tárgyalásra meg kell hívni az eljárás alá vont jogi képviselőjét is. Annak, hogy a meghívásnak mi módon kell megtörténnie, nincsenek részletszabályai, a Pp. vagy a Be. előírásai értelemszerűen a fegyelmi eljárásra nem vonatkoznak, ezért alappal nem kifogásolható, hogy a felperesek jogi képviselőjét a fegyelmi tárgyalás időpontjáról két nappal korábban, telefonon értesítette a fegyelmi- és etikai bizottság elnöke.

Az FSz. 13. § 3. pontja szerint az eljárás alá vont személy által bejelentett tanút a fegyelmi- és etikai bizottság köteles a tárgyalásra meghívni „amennyiben ez a valóságos tényállás felderítése érdekében szükségesnek mutatkozik”. Tény, hogy a felperesek jogi képviselője február 3-án kérte **T. I.** tanúkenti meghallgatását, és őt a fegyelmi- és etikai bizottság nem hívta meg a március 17-i tárgyalásra. 2007. február 16-án azonban **T. I.**-t az E.-i Rendőrkapitányság tanúként meghallgatta, vallomását jegyzőkönyvben rögzítette. A március 17-i fegyelmi- és etikai bizottság által felvett jegyzőkönyv szerint a rendőrségen tanúvallomást tevők nyilatkozatait tartalmazó jegyzőkönyvek a bizottság rendelkezésére álltak, azokat a bizottság elnöke a fegyelmi tárgyaláson ismertette. **T. I.** vallomásából csak az volt megállapítható, hogy kispuska lövéseket hallott január 13-án 9 óra 30 perc körül, és az ő telefonhívására ment a helyszínre a vadászmester. A felek által sem vitatottan kispuskával vaddisznót nem lehet lőni - a tanú nem is hallott olyat, „hogy a lövedék vadba csapódott volna, nem hallottam az ilyenkor jellegzetes puffanást és vadjelzést sem” - a tanú a felperesek részére „alibit” nem tudott igazolni, így a „valóságos tényállás felderítése érdekében” nem volt szükséges a meghívása.

A határozatok érdemét illetően az ítéletábla hangsúlyozza, hogy a fegyelmi eljárás során nem az eljárás alá vontak bűnösségét kell megállapítani a fegyelmi szerveknek, hanem azt, hogy a terhükre rótt fegyelmi vétséget elkövették-e vagy sem, ám az, hogy e cselekmény kimeríti-e egyben valamilyen bűncselekmény vagy szabálysértés tényállását, közömbös. Ebből következően téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy mivel a felperesek bűnösségét büntető bíróság nem állapította meg, terhükre szabálysértés elkövetése sem volt bizonyított, az alperes fegyelmi határozatai megalapozatlanok.

A perbeli esetben a január 13-án készült jegyzőkönyv szerint az I. rendű felperes három személy előtt elismerte, hogy az általa meglőtt vadat a II. rendű felperessel együtt eltulajdonították, s ugyanezt közölte a vadásztársaság elnökével is, azaz mind a fegyelmi- és etikai bizottság, mind a közgyűlés megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az eljárás alá vontak elkövették a terhükre rótt fegyelmi vétséget, s velük szemben fegyelmi büntetés kiszabásának van helye.

A fegyelmi büntetés kapcsán az ítéletábla kiemeli, hogy a vadásztársaság, mint autonóm szervezet a tagja ellen indult fegyelmi eljárás során a kiszabható fegyelmi büntetéseket illetően is maga dönt arról, hogy az elkövetett fegyelmi vétséggel melyiket találja arányban állónak. A fegyelmi határozat megsemmisítésére indított perben tehát a bíróság csak az esetleges törvénysértés kérdését vizsgálhatja, de nem tartozik a hatáskörébe a fegyelmi

büntetés súlyosságának értékelése, a büntetés felülmérlegelése és a támadott határozat megváltoztatása sem (BDT. 2009. évi 1993. jogeset).

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta, a keresetet elutasította, mellőzte az alperes kötelezését a felperesek részére perköltség megfizetésére és a pervesztes felpereseket marasztalta az alperes javára együttes első- és másodfokú költségben. E címen az alperes képviselőjének munkadíját számolta el, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján állapította meg.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a felperesek kötelesek az állam javára megtéríteni a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján.

D e b r e c e n, 2011. február 17.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Senyei György s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -